

Ha ölelsz

Amit teszel: a világgal teszed.
Ha lépsz egyet: halad azzal a többi.
S halogató feszengeidet
a szomszéd kontinens is megörökli.

Sejted huny ki, ha csillag haldokol.
Ha Mester épül, éppúgy üdvözülsz.
Galaxisködök halmazaiból
szólít neveden szíved küldte űr.

Mert semmi vagy: te vagy az összes semmi.
De csak ha mindenséget elhiszel.
Az anyagot az angyal is csak sejtí
alig-létező érzékeivel.

Atomjaid közt bolygók imbolyognak.
Balodat nyújtod, ha ölelsz, jobboldnak.

Hedonizmus

Mozdulatok kis metafizikája
teszi, hogy krisztusországlik a helyzet.
Rezdülés szándéka is megszolgálja
az értést az érinthetetleneknek.

Ha őszintének lenni képes volna
egy pillanatra csak s egy porcikám!
De ez se én vagyok. Se ez. Se porba
írt szavak közt a szélepert irány.

Se hit, se hitel. Disszonáns magával
a tudat, tudatlanul testesülve.
Egyensúly? Szinkron? Lelki béke? Átall
a szem belátni, mit színlel a tükre.

Egy kolostori cella pincehűsét
meglaknom is hedonizmus, nem hűség.

Angyalkert

Alkonyatkor az erdő sziluettje
nyugvó vadállaté. Szelíd a domb így.
Avar alatti szél kúszik sziszegve,
amíg a sár is Istenhez hasonlik.

Sorsára hagyott levegő remeg
barlangokban. De gondviselt a tér.
A tágasból a telhetetlenek
kiserkennek, hegyből a serpavér.

A fehér liliomot mire vélnénk,
ha nem tudnánk, hogy angyalkertben járunk?
A táj maga a legpontosabb térkép,
egy nagyobb tájhoz, mely nem ismer tájfunnt.

Nem részekből: egészből áll a Teljes.
Nincs közünk, csak a közölhetetlenhez.

Szárnya is levél

Madár az ágon. Szárnya is levél lett.
Szeme magjában életfa villószik.
Ellát, akár a láthatatlan lények,
Esztergomtól a Velencei-tóig.

Úgy lát világot, hogy teremti űrig,
mint létet pillant életre a szó.
Nemcsak az ember építi a művit;
a fészek is: civilizáció.

Ha nincs pontos szavam, kuszában érzek.
S pontosabb érzést bővöl ép beszéd.
Identitás a nyelv, és örökségek.
Ének óvja erdők lélegzetét.

A test is, amíg nem tud auráról,
metró nélkül veszteglő aluljáró.

Támaszok iránt

„Amit írok, az is valaki.”

Balla Zsófia: *Az élet két fele*

Keres valakit, nagyon keresi,
átkutatja a lombot is a szél.
Ég ágra szakadt énekesei
helyett levéllel is helyet cserél.

Aztán tova. Tovább. Hovatovább
a hova is már csupa közelség lesz.
Lélek tántorul támaszok iránt
mind közelebb a tarthatatlan térhez.

A zene sem ragaszkodik a testhez.
A gondolat anyaga is titok.
Isten végzi be, amit Isten tervez;
a szélfúttá szél: merő angyalok.

Egy élet épp most bátran lebeg el.
A levegőből mikor lett delej?